

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. listopadu 2023 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jitky Sochorové a soudců Mgr. Anny Ryšánkové a Mgr. Jiřího Rajma odvolání obžalovaných a) [REDACTED], a b) [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 8. září 2023 č. j. 2 T 178/2017-1473, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu **se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaných ruší ve výroku o trestu.**

Za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu při nezměněném výroku o vině, výroku o náhradě škody a výroku zprošťujícího se

obžalovaní

[REDACTED] a
[REDACTED]

odsuzují:

Obžalovaný [REDACTED]

podle § 329 odstavec 2 trestního zákoníku za užití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody v trvání 3 let.**

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá **na zkušební dobu v trvání 3 let.**

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se dále obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání ve služebním poměru u bezpečnostních sborů a v ozbrojených silách České republiky a v pracovním poměru u obecní policie na **dobu 3 let**.

Obžalovaný ██████████

podle § 329 odstavec 2 trestního zákoníku za užití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému **trestu odnětí svobody v trvání 3 let**.

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 let a 6 měsíců**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se dále obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání ve služebním poměru u bezpečnostních sborů a v ozbrojených silách České republiky a v pracovním poměru u obecní policie na **dobu 3 let a 6 měsíců**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní ██████████ a ██████████ uznáni vinnými:
 - **obžalovaný** ██████████ v případě jednání označených body 3) – 7) zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) trestního zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

v případě jednání označených pod body 4) a 6) dále přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,
 - **obžalovaní** ██████████ v případě jednání označených body 4) – 7) zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) trestního zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

v případě jednání označených pod body 4) a 6) dále přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.
2. Těchto trestných činů se obžalovaní podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že:
 - **obžalovaný** ██████████ **sám**
 - 3) v přesně nezjištěné době na podzim roku 2015, v Mladé Boleslavi, společně s obžalovaným ██████████ ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, prováděli u Obchodního domu Kaufland kontrolu poškozeného ██████████, a poškozeného ██████████, kdy po jejich kontrole tyto poškozené obžalovaní vykazali z tohoto místa, kdy následně obžalovaný ██████████ poškozeného ██████████ nakopl do pravého kolene, který lékařské ošetření nevyhledal,
 - **obžalovaní** ██████████ a ██████████ **společně**
 - 4) v přesně nezjištěné době přibližně asi půl roku po jednání popsaném pod bodem 5), tzn. přibližně v měsíci dubnu 2016, v Mladé Boleslavi ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, v ulici Jičínská, na autobusové zastávce u benzínové čerpací stanice OMV spatřili ze svého služebního automobilu na této zastávce sedícího poškozeného ██████████, kterému jsou známí pod přezdívkami Čuk a Gek, k poškozenému přistoupili, kdy obžalovaný ██████████ mu vylil víno, které pil, následně poškozený si nastoupil do jejich služebního automobilu na zadní sedadlo, kdy vedle něj si sedl obžalovaný ██████████, obžalovaný ██████████ služební automobil řídil, poškozeného odvezli na polní cestu za Jemníky do místa zvaného Boží Voda, kde všichni vystoupili, obžalovaný ██████████ mu řekl, že už ho nechťejí v Mladé Boleslavi vidět, a obžalovaný ██████████ ho udeřil dlaní do levé části obličeje, kdy v důsledku tohoto jednání poškozenému ██████████ nebylo způsobeno žádné zranění, a poté z místa obžalovaní odjeli a poškozeného ██████████ na místě nechali,

5) v přesně nezjištěné době přibližně v měsíci listopadu 2015 ve službě, jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, v Mladé Boleslavi, v ulici Jičínská, na autobusové zastávce u obchodního centra Olympia, kde poškozený [REDAKCE], konzumoval víno, ho naložili do služebního vozidla a odvezli jej směrem za Jemníky do místa, kde se nachází zkratka do obce Řepov, kde po zastavení a otevření dveří vozidla poškozený utekl do pole, avšak pak se na naléhání obžalovaných vrátil, neboť měl ve vozidle svůj batoh, kdy obžalovaný [REDAKCE] ho vyzval, aby mu podal ruku, což poškozený učinil, kdy nato mu zkroutil palec ruky, a takto poškozeného přinutil pokleknout na jedno koleno, z čehož měli oba obžalovaní legraci, poté svého jednání zanechali a z místa odjeli a poškozeného na místě ponechali, přičemž poškozenému [REDAKCE] byla způsobena bolestivost palce ruky po dobu asi 14 dnů, bez vyhledání lékařského ošetření,

6) v přesně nezjištěné době kolem listopadu 2015 navečer v Mladé Boleslavi, na autobusovém nádraží, ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav vyzvali [REDAKCE], k předložení dokladů, které však nepředložil, a tak ho vyzvali, aby je následoval k služebnímu vozidlu Městské policie Mladá Boleslav a sedl si dozadu za spolujezdce, obžalovaný [REDAKCE] vozidlo řídil, obžalovaný [REDAKCE] si sedl vedle poškozeného a ve vozidle poškozenému říkal, že má jít dělat bordel na Slovensko, a poté si natáhl rukavice a udeřil poškozeného otevřenou dlaní na levou líc, kdy pak řekl, aby byl zticha jinak že dostane do huby a aby si dal ruce pod zadek, přičemž poté poškozeného odvezli mimo město do listnatého lesa, na jemu neznámé místo, kde musel vystoupit a na příkaz obžalovaného [REDAKCE] si musel sundat boty a jednu botu zahodit do lesa, což učinil, kdy druhou botu mu do lesa zahodil obžalovaný [REDAKCE], který po něm poté požadoval, aby si sundal kalhoty, což poškozený odmítl, načež jej obžalovaný [REDAKCE] udeřil vnitřkem dlaně do tváře, kdy poškozený upadl a na zemi jej oba obžalovaní asi 10 minut kopali po celém těle, nejvíce od krku dolů po kolena, a potom odjeli a poškozeného nechali na místě, přičemž napadením způsobili poškozenému [REDAKCE] podlitiny, kdy lékařské ošetření nevyhledal,

7) v přesně nezjištěné době mezi 9. a 10. 2. 2016, v Mladé Boleslavi, v ulici U Stadionu u Obchodního domu Kaufland, ve službě, jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, obžalovaný [REDAKCE] odvedl z obchodního domu Kaufland poškozeného [REDAKCE], se slovy, že si nemusí kupovat rohlíky, když nebude mít čím žrát, k vozidlu Městské policie Mladá Boleslav, které řídil obžalovaný [REDAKCE], načež poté ho odvezli do příměstské části Mladé Boleslavi – Čejetiček do chatové oblasti, kdy obžalovaný [REDAKCE] poškozenému po cestě nadával, že je „zmrď slovenskej“, a říkal mu jestli má radost, že ho musí bít, přičemž po příjezdu do Čejetiček poškozeného nechali vystoupit, obžalovaný [REDAKCE] mu pak řekl, aby se otočil, když blíže neztotožněný obžalovaný nasadil poškozenému na ruce pouta, a obžalovaný [REDAKCE] pak poškozeného udeřil tzv. na „solar“, a když si poškozený klekl, tak ho obžalovaný [REDAKCE] začal kopat po těle, do břicha a hlavy, dále poškozeného chytil oběma rukama za hlavu a kopl jej kolenem na pravé oko, potom jej obžalovaný [REDAKCE] ležícího rozpoutal, vyzul mu boty, které zahodil, oba pak poškozenému znovu nadávali, že je „slovenskej zmrď“, a vyzývali ho, aby vypadl, následně z místa odjeli a poškozeného tam nechali, přičemž napadením poškozenému [REDAKCE] způsobili nejméně oděrku kůže pravé čelní krajiny, podkožní krevní výron a otok měkkých tkání pravé očníce, kdy poškozený lékařské ošetření nevyhledal.

3. Za shora uvedené trestné činy byl obžalovanému [REDAKCE] uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let a 6 měsíců. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání ve služebním poměru u bezpečnostních sborů a v ozbrojených silách České republiky, v pracovním poměru u obecní policie a fyzické či právnické osoby poskytující soukromou bezpečnostní činnost po dobu 4 let a 6 měsíců. Obžalovanému [REDAKCE] byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání ve služebním poměru u

bezpečnostních sborů a v ozbrojených silách České republiky, v pracovním poměru u obecní policie a fyzické či právnické osoby poskytující soukromou bezpečnostní činnost po dobu 5 let.

4. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený [REDAKCE] odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Dále byli obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěni obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Mladé Boleslavi ze dne 26. 9. 2017 sp. zn. 1 ZT 304/2016, a to pro útoky popsané pod body 1) a 2) obžaloby, kterých se měli dopustit tím, že

1) v přesně nezjištěné době v období podzimu roku 2013 v noční době ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] a další dva neustanovení strážníci v Mladé Boleslavi, v ulici Pražská, v prostoru opuštěného statku vedle areálu společnosti Compaq Mladá Boleslav s.r.o., sběrné dvory, kde ve zděných chlívkách spali poškozený [REDAKCE], a [REDAKCE], těmto do místa, kde spali, nastříkali dráždivou látku a vyzývali je slovy „pojďte ven, zmrdi“, načež poškozený museli vylézt ven, kde jim obžalovaný [REDAKCE] řekl, že nemají urážet městské policisty a udeřil pěstí do nosu [REDAKCE], přičemž ten upadl na zem, kde jej [REDAKCE] a [REDAKCE] střídavě kopali do žeber, hlavy, nohou a celého těla, nadávali mu „slovenskej zmrde“ a když je chlap, tak, aby se zvedl, což poškozený čtyřikrát udělal, ale vždy ho znovu zkopli na zem a nechali jej, až když předstíraným chrčením dával najevo, že má dost, kdy [REDAKCE] mu ještě řekl, aby ke Kauflandu ani nepáchl, jinak ho vyvezou, a poté odjeli, přičemž ve stejné době, kdy obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] fyzicky napadli poškozeného [REDAKCE], dva další neustanovení strážníci obdobným způsobem napadli poškozeného [REDAKCE], který poté co od nich dostal asi 3 rány pěstí, ležel, brečel, bál se a prosil je, ať ho nechají, kdy ti potom už v útoku dále nepokračovali,

2) v přesně nezjištěné době v období podzimu roku 2013, dva dny po prvním skutku, po 19.00 hodině v Mladé Boleslavi, v ulici U Stadionu u Obchodního domu Kaufland ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav obžalovaný [REDAKCE] vyzval [REDAKCE], aby nastoupil do služebního vozidla Městské policie Mladá Boleslav, dozadu za spolujezdce, což [REDAKCE] učinil, obžalovaný [REDAKCE] si sedl vedle něho, kdy ve vozidle jako spolujezdec dále seděla neustanovená strážnice a jako řidič vozidla obžalovaný [REDAKCE], kdy poté jeli směrem na obec Jemníky, a během cesty obžalovaný [REDAKCE] udeřil poškozeného složeným teleskopickým obuškem do stehna levé nohy a dal mu facku, přičemž poškozeného odvezli na odbočku s polní cestou na obec Řepov před obec Jemníky, ze směru od Mladé Boleslavi, kde musel poškozený na pokyny obžalovaného [REDAKCE] z vozidla vystoupit, kdy obžalovaný [REDAKCE] ho zde pak napadl dvěma údery pěstí po kterých poškozený upadl a když se zvedl, tak ho obžalovaný [REDAKCE] udeřil složeným teleskopem na vrchní ret, který poškozenému praskl a začal krváčet, a když poškozený klečel tak ho obžalovaný [REDAKCE] kopl dvakrát do boku, kdy poté poškozenému obžalovaný [REDAKCE] řekl, aby si sundal boty a zahodil je, což poškozený udělal, dále po něm požadoval, aby si sundal kalhoty, což poškozený odmítl, načež poté odjeli a poškozeného [REDAKCE] nechali na místě.

6. Obžalovaný [REDAKCE] byl dále podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Mladé Boleslavi ze dne 26. 9. 2017 sp. zn. 1 ZT 304/2016 pro útok pod bodem 3) obžaloby, kterého se měl dopustit tím, že

3) v přesně nezjištěné době na podzim roku 2015, v Mladé Boleslavi ve službě jako strážníci Městské policie Mladá Boleslav, prováděli u Obchodního domu Kaufland kontrolu osoby [REDAKCE], kdy po kontrole obžalovaný [REDAKCE] vykázal poškozeného z místa, a ve chvíli, kdy poškozený chtěl z místa odejít, tak ho obžalovaný [REDAKCE] nakopl špičkou boty zepředu do pravého kolene, následkem čehož utrpěl poškozený zranění kolene, kdy poškozený lékařské ošetření nevyhledal, přičemž má do současné doby zdravotní obtíže spočívající ve zhoršené hybnosti kolene,

7. Shora uvedenými jednáními měli obžalovaní spáchat v případě jednání pod bodem 1) zločin mučení a jiného nelidského a krutého zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a) a d) trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, v případě jednání pod bodem 2) dílčí útok jednak pokračujícího zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jednak pokračujícího přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, v případě jednání pod bodem 3) obžalovaný ██████ sám dílčí útok zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Dle skutkových závěrů soudu prvního stupně totiž nebylo prokázáno, že se stala jednání pod body 1) a 2) a dále nebylo prokázáno, že by jednání pod bodem 3) spáchal obžalovaný ██████.
8. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání oba obžalovaní, kteří svá odvolání zaměřili proti výroku o vině i proti výroku o trestu. **Obžalovaný ██████** v odvolání, které písemně odůvodnil jeho obhájce, uvedl, že popírá, že by se dopustil jakéhokoli nezákonného jednání uvedeného v obžalobě. Soud svůj závěr, že se skutků dopustil, opřel zejména o výpovědi poškozených a svědků, avšak prakticky pominul fakt, že proti těmto výpovědím stojí nejen konstantní a prakticky shodná tvrzení obou obžalovaných, kteří od samého počátku trvají na své nevinně, ale též značná řada výpovědí městských strážníků, kteří všichni zcela shodně uvádějí, že nikdy u obžalovaných nezaznamenali žádné závadové jednání, a že i vůči osobám bez domova bylo vždy zasahováno zákonným způsobem. Obžalovaný dále uvedl, že soud navzdory výše uvedeným výpovědím dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že městští strážníci nezanášeli do oficiální evidence všechny přestupky, neboť záznamy provedené v rámci hlavního líčení neodpovídají četnosti kontrol, která byla svědky, obžalovanými, a dokonce i poškozenými uváděna. Poukázal však na to, že svědci, kteří ve věci vypovídali, uváděli stejně jako on a obžalovaný ██████, že k poškozeným, ale i k jiným incidentům osob bez domova, vyjížděli několikrát denně. Soud s ohledem na to, že četnost výjezdů nebyla prokázána příslušnými svodkami, uzavřel, že se obžalovaní omezili pouze na „neformální“ řešení situace, neboť formálním projednáním a zaevidováním přestupku by si pouze přidělali práci. Uvedená argumentace by mohla připadat v úvahu, pokud by byly přestupky řešeny dohodou. Avšak v případě, že byl přestupek řešen uložením pokuty, je téměř nemožné, aby nebyl tento postup zaevidován do systému. Řada městských strážníků přitom vypověděla, že v některých případech byly přestupky právě uložením pokut řešeny. Lze proto předpokládat, že soud prvního stupně nezajistil veškeré potřebné důkazy týkající se řešení přestupků poškozených ze strany městské policie v předmětném období, a to navzdory návrhu, aby byly ohledně konkrétních osob vyžádány seznamy z informačních systémů „POLIXIS“ a „DERIK“.
9. Obecně v rámci celého řízení soud prvního stupně přikládá mnohem větší důvěryhodnost důkazům směřujícím proti obžalovaným než těm, které svědčí ve prospěch jejich neviny. Soud prakticky přehlíží výpovědi městských strážníků a považuje za věrohodnější výpovědi poškozených. Soud se věrohodnost výpovědi pokouší dovodit argumentací, že poškození jsou osobami sociálně vyloučenými, s jednodušší osobností, a těžko si proto lze představit, že by se byli schopni domluvit na účelovém obvinění obžalovaných. S touto argumentací se nelze ztotožnit. Právě proto, že poškození jsou osobami pohybujícími se na okraji společnosti, kteří ke strážníkům a policistům mohou chovat značnou zášť, je více než uvěřitelné, že tyto osoby by byly schopny vytvořit komplot směřující k likvidaci obžalovaných. Nejen že tyto osoby prakticky nemají co ztratit, ale naopak mohli a mohou touto kauzou především získat, a to nejen „klid“ od městských strážníků, ale zejména finanční prospěch, který uplatňovali jako nárok na náhradu nemajetkové újmy. Neztotožňuje s názorem soudu, že u poškozených nebyla motivací vidina značného finančního zisku. Vždyť například u poškozeného ██████ dospěl soud k závěru, že poškozeným vypovězené skutečnosti jsou v příkrém rozporu jednak se skutečnostmi obsaženými v jeho prohlášení oběti a jednak i s tvrzeními uvedenými ve vlastním návrhu na náhradu nemajetkové újmy. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením, že by v případě účelového obvinění bylo zapotřebí, aby

poškození sladili své výpovědi a tyto udržely po celou dobu trestního řízení. Jednotlivé výpovědi poškozených na sebe totiž prakticky nenavazují. Každý z nich vypovídá o jednotlivých incidentech, které se měly udát jeho osobě. Jediným pojícím prvkem jsou údajné přezdívkové obžalovaných a to, že k protizákonnému jednání mělo docházet ze strany městských strážníků a mělo se dít vícero osobám. Vymyslet takovou konstrukci nevyžaduje žádnou přemrštěnou inteligenci.

10. Ohledně skutku uvedeného v obžalobě pod bodem 1), který se jako jediný měl týkat vícero poškozených najednou, byli oba obžalovaní obžaloby zproštěni, neboť jediným důkazem zůstala výpověď poškozeného ██████, kterou však nebylo možné použít, neboť nebyla učiněna kontradiktorním způsobem, a to poté, co výpovědi poškozeného ██████ soud hodnotil jako natolik rozporné, že nebylo možné z nich vycházet. Rovněž tento závěr soudu stojí v opozici názoru soudu, že poškození jsou ve svých výpovědích konstantní po celou dobu trvání trestního řízení, a proto se z jejich strany nejedná o uměle vykonstruovanou situaci. Stejně tak jednotlivé výpovědi poškozeného ██████ se od sebe značně odlišují. Obdobně též poškozený ██████ byl při své svědecké výpovědi před soudem značně neochotný spolupracovat a nesdělil spontánně ničeho. Teprve až poté, co byl konfrontován se svou předchozí výpovědí, tak značně vágním způsobem potvrdil, že to bylo, jak uváděl minule. V těchto výpovědích je však řada rozporných vyjádření. Například ve výpovědi ze dne 5. 5. 2017 poškozený tvrdil, že vedle něho na zadním sedadle seděl ten menší, zatímco před soudem u hlavního líčení při své výpovědi dne 4. 11. 2022 uvedl, že seděl vzadu a vedle něho seděl ten velký. Dále měl poškozený problém s časovým zařazením, kdy při výpovědi v roce 2017 uváděl, že se incidenty staly před 2 lety, tedy v roce 2015, avšak před soudem vypověděl, že to bylo před 5 lety, tedy cca v roce 2017. Rovněž poškozený uvedl, že mezi oběma incidenty byl časový odstup asi půl roku, ale hned následně vypověděl, že se oba případy staly na podzim. Soud ponechává naprosto bez povšimnutí námitky, že poškození jsou, nebo alespoň v minulosti byli, uživateli alkoholu a jejich vnímání mohlo být v důsledku toho ovlivněno. Svědek ██████ poškozeného ██████ navíc popsal jako narkomana. Všechny tyto okolnosti přitom zcela jednoznačně měly na vnímání poškozeného značný vliv. Soud se s tím však v tomto směru nikterak nevyřadil, a to navzdory tomu, že si byl abusu alkoholu poškozeným ██████ velmi dobře vědom, neboť klade obžalovaným za vinu, že zneužili jeho bezbrannosti způsobené právě vlivem alkoholu. Na jedné straně tedy soud uzavřel, že poškozený byl natolik ovlivněn alkoholem, že se nacházel ve stavu bezbrannosti, ale na straně druhé ani v nejmenším nepřipouští, že by alkohol mohl mít vliv na vjemy a prožitky poškozeného. Rovněž určení času, kdy se měly skutky stát, je značně nekonkrétní. Nejen, že je určeno jako notně velké časové rozpětí, ale navíc žalobce při jeho určení vychází pouze z výpovědi poškozeného ██████. Takto nekonkrétní časové zařazení navíc prakticky vylučuje možnost obžalovaného se proti těmto nařčením efektivně bránit. V místě, kde mělo dojít dle poškozeného k údajnému zkroucení palce ruky, se nachází řada prodejen a v neposlední řadě je tato zkratka v široké míře užívána pěšími. Pokud by tedy k protizákonnému jednání došlo v poškozených uváděných místech, je více než pravděpodobné, že by toto jednání někdo viděl a přihlásil by se jako svědek. Obdobně i v jiných případech uvedených v obžalobě mělo docházet minimálně k naložení poškozených do vozidla v místech značně frekventovaných a lze tedy předpokládat, že by se přihlásily osoby, které by byly svědky nezákonného jednání policistů. K jednání uvedenému pod bodem 5) obžalovaný již v minulosti opakovaně uvedl, že si vybavuje událost, kdy byl jako člen hlídky městské policie přivolán do míst obchodu Kika poblíž OC Olympia, kde našli ležet polonahého a opilého poškozeného ██████. Obžalovaný mu tedy pomohl vstát, oblékl ho a pomohl mu, aby se rozchodil. Poškozený následně začal odcházet do pole směrem k obci Řepov, avšak na výzvu hlídky, která ho upozornila, že na místě zapomněl svůj batoh, se pro batoh vrátil. V rámci tohoto zásahu nebyl ze strany obžalovaného použit žádný nezákonný postup. Obžalovaný si je téměř jistý, že přestupek poškozeného byl řešen uložením pokuty ve výši 3 000 Kč. Opět je otázka, zda orgány činné v trestním řízení zajistily veškeré dostupné záznamy o přestupcích z informačních systémů „POLIXIS“ a „DERIK“.
11. Obžalovaný dále uvedl, že při popisu skutku pod bodem 6) soud vyšel výlučně z výpovědi

poškozeného. Opět se jedná o situaci, kdy je obžalovaný usvědčován prakticky jediným důkazem. Stejně jako u ostatních skutků je však nutné věnovat zvýšenou pozornost tomu, zda je výpověď poškozeného natolik spolehlivá, pravdivá a věrohodná pro to, aby mohla být použita jako stěžejní odsuzující důkaz. Pro hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozeného [REDAKCE] je třeba poukázat, že v přípravném řízení při svém výslechu ze dne 31. 5. 2016 hovořil o třech skutcích, které se měly odehrát v posledních 3 měsících, tedy na jaře roku 2016. Celkem konkrétně přitom popisoval, že k poslednímu napadení došlo asi týden nebo dva zpátky, možná někdy o víkendu, tak kolem poledne (tj. cca polovina května 2016). Při svém dalším výslechu v červenci již mluvil pouze o jednom skutku, který navíc časově zařazoval do listopadu roku 2015. Výslovně přitom uvedl, že se mu už nic podobného nestalo a od té doby ani neviděl strážníka s přezdívkou „Ukrajinec“. Následně v říjnu téhož roku oznámil, že mu bylo ze strany městské policie vyhrožováno. Konkrétně se mělo jednat opět o strážníka s přezdívkou „Ukrajinec“ a nějakého jeho kolegu, kterého poškozený jménem ani přezdívkou nezná, avšak ví, že spolu tito dva strážníci již dlouho slouží. Lze předpokládat, že pokud by byl kolegou míněn obžalovaný [REDAKCE], tak tohoto poškozený zcela jistě pozná a bude znát též jeho údajnou přezdívku. Při výpovědi u hlavního líčení dne 9. 11. 2017 poškozený výslovně trval na tom, že byl ze strany obžalovaných napaden celkem dvakrát, přičemž časový rozestup mezi oběma incidenty byl cca 2-3 měsíce a oba skutky se staly na podzim. Navzdory výše uvedenému má soud prokázané, že obžalovaní spáchali proti poškozenému [REDAKCE] právě jeden skutek, a to konkrétně kolem listopadu 2015. V kontrapozici výpovědi poškozeného [REDAKCE] či [REDAKCE], kterému se měl poškozený [REDAKCE] svěřit, že byl obžalovanými zkopán, a z nichž soud vychází jakožto z nepřímých důkazů k tomuto skutku, stojí výpověď samotného poškozeného [REDAKCE] z přípravného řízení, kdy dne 8. 7. 2016 uvedl, že se nikomu neukazoval, nikomu to neříkal, nespěchoval se, protože nechtěl mít problémy. K argumentu soudu, že obžalovaného ze skutku uvedeného pod bodem 6) usvědčuje též výpověď svědka [REDAKCE], který vypověděl, že viděl poškozeného [REDAKCE] zraněného, nebylo soudem nikterak zohledněno pokračování výpovědi tohoto svědka, který uvedl, že poškozeného [REDAKCE] často viděl v podnapilém stavu, jak sám upadl a ublížil si, proto nedokáže říct, kdo mu zranění způsobil či zda si ho nezpůsobil sám. Pokud jde o rekognici, obžalovaný má za to, že při hodnocení tohoto důkazu by měl být zohledněn fakt, že obžalovaní byli osobami poškozeným známými, neboť se s nimi setkávali prakticky každodenně. V situaci, kdy byly takto známé osoby postaveny mezi poškozeným naprosto cizí a nikdy neviděné figuranty, bylo zcela zřejmé, že označí právě obžalované. Pokud by byli figuranti vybíráni z řad městských strážníků působících v Mladé Boleslavi, tak mohl být výsledek tohoto úkonu odlišný.

- Ohledně skutku pod bodem 7) soud konstatoval, že jako jediný důkaz usvědčuje obžalované výpověď poškozeného [REDAKCE]. Soud přitom provedl hodnocení, zda lze tento důkaz použít a dochází k závěru, že ano. Obžalovaný má však za to, že k tomuto postupu nebyly naplněny všechny předpoklady. Pro nevyslechnutí svědka [REDAKCE] neexistoval dostatečný důvod. Trestní řízení se proti obžalovaným vede od roku 2016, přičemž však intenzivně bylo po svědkovi [REDAKCE] ze strany soudu pátráno až v roce 2022. Ze zápisů spolku LUMA MB je zřejmé, že s tímto spolkem byl poškozený [REDAKCE] v kontaktu až do října roku 2016. Z pátrání soudu dále vyplývá, že i po tomto datu se poškozený pohyboval na území České republiky, avšak soud nevyvinul nezbytné úsilí k tomu, aby svědka vypátral. Co se týče dalších důkazů, pak je zcela zřejmé, že poškozený [REDAKCE] byl v únoru 2016 zraněn, je však zásadní otázkou, kým mu bylo toto zranění způsobeno. Svědek [REDAKCE] i svědek [REDAKCE] sice uvedli, že poškozený [REDAKCE] jim řekl, že mu zranění způsobili městští strážníci, avšak tato událost nikdy nebyla dána do konkrétní souvislosti s osobou obžalovaného. Soud rovněž nezvažoval možnost, že by poškozenému [REDAKCE] mohl zranění způsobit někdo jiný, než obžalovaní. Jediný tento skutek je zasazen do konkrétního data, kdy mělo dojít k jeho spáchání. Ohledně časového zařazení však obžalovaný poukazuje na to, že jak svědek [REDAKCE], tak svědek [REDAKCE] shodně vypověděli, že popisované zranění na poškozeném [REDAKCE] pozorovali v létě 2016. Svědek [REDAKCE] přitom dále uvedl, že poté, co mu [REDAKCE] vypověděl, kdo mu zranění oka způsobil, tak mu nabídl pomoc organizace LUMA MB a

přivedl ho s sebou do poradny. Z provedeného dokazování přitom vyplývá, že poškozený [REDAKCE] počal konzultovat se jmenovaným spolkem až dne 23. 5. 2016. Závěr soudu, že se tedy svědek v časovém určení zmýlil, není ničím podložený a podklady předložené spolkem LUMA MB jej dokonce prakticky vyvrací, neboť květnové počasí lze hodnotit jako letní spíše, než počasí v první polovině února a lze předpokládat, že poškozený navštívil spolek v nedlouhé době poté, co ho svědek [REDAKCE] oslovil a nikoli až za 3 měsíce po setkání. K tomuto incidentu navrhovala obhajoba vyslechnout svědkyni [REDAKCE]. Je pravdou, že od doby, kdy byla soudu prvního stupně věc odvolacím soudem vrácena, učinil soud řadu kroků k tomu, aby se pokusil svědkyni zajistit. Navzdory tomu však zůstala svědkyně nedosažitelná. Nadále proto trvá na tom, aby byl proveden důkaz její svědeckou výpovědí. Ohledně této svědkyně soud nikterak nezohlednil ani záznam o osobním rozhovoru s dožádanou osobou ze dne 20. 3. 2018, který byl proveden v rámci hlavního líčení jako listinný důkaz.

13. Veškeré výše uvedené skutečnosti vzbuzují značné pochyby o tom, zda byl skutkový stav zjištěn a prokázán tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Obžalovaný je toho názoru, že se orgánům činným v trestním řízení nepodařilo v průběhu řízení s jistotou prokázat, že by se skutečně dopustil tak závažného jednání, které je mu kladeno za vinu. Soud prvního stupně měl tedy postupovat ve shodě se zásadou „in dubio pro reo“ a obžalovaný měl být obžaloby zproštěn.
14. Pokud jde o otázku trestu, tak i přes neprokázání viny obžalovaný poukazuje na skutečnost, že navzdory tomu, že byl oproti původnímu rozsudku ze dne 13. 3. 2018 shledán vinným nikoli ze spáchání všech skutků, ale jen čtyř, trest mu byl uložen ve vyšší výši, když podmínka byla prodloužena o rok a půl a stejně tak trest zákazu činnosti. Tento trest tedy považuje za zcela nepřiměřený. Pokud jde o trest zákazu činnosti, který byl soudem vztažen též na zákaz zaměstnání u fyzické či právnické osoby poskytující soukromou bezpečnostní činnost, tak tento je značně neúměrný, neboť tímto způsobem je nepřiměřeným způsobem zasaženo do možností obžalovaného zajišťovat si prostředky k obživě.
15. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného podané obžaloby zcela zprostil.
16. **Obžalovaný** [REDAKCE] v podaném odvolání uvedl, že souhlasí se zproštěním obžaloby pro jednání uvedená v bodě 1), 2) a podává odvolání pouze do všech výroků, kterými byl uznán vinným. U jednání uvedených pod body 3), 4), 5), 6) a 7) soud své závěry o vině opřel téměř výlučně o výpovědi poškozených, přičemž v daných případech se jedná vždy o jediný důkaz svědčící v neprospěch obžalovaného. Ačkoli oba dva obžalovaní – bezúhonné osoby, městští strážníci vykonávající své povolání spoustu let bez jakýchkoli pochybení - od počátku tohoto řízení setrvali při všech opakovaných hlavních líčeních na svých výpovědích, které se od sebe zásadně neliší, a které jsou dále doloženy i dalšími svědeckými výpověďmi, například výpověďmi jiných městských strážníků, uvěřil soud vždy pouze danému poškozenému. Uvedený postup je v rozporu se základními zásadami Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v rozporu s trestněprávními předpisy.
17. Pokud jde o jednání pod body 4), 5), soud závěr o vině založil výlučně na výpovědi poškozeného [REDAKCE], a to přestože bylo v předmětném řízení prokázáno, že tento poškozený nadměrným způsobem požíval alkoholické nápoje a jeho vnímání reality a reprodukování vzpomínek tak muselo být značně zkreslené. Skutečnost, že si [REDAKCE] popis děje tak, jak ho popsal, vymyslel, je zřejmá i z nesrovnalostí v jeho jednotlivých výpovědích. Například jednání pod bodem 4) se podle výpovědi [REDAKCE] na policii mělo stát v únoru až v březnu 2016, u předchozího hlavního líčení uvedl, že se skutek měl odehrát na podzim 2016 a u hlavního líčení konaného dne 4. 11. 2022 si už nebyl vůbec schopen vzpomenout, kdy se vše mělo odehrát. V rozsudku je pak jednání pod bodem 4) nakonec datováno „asi půl roku po jednání popsaném pod bodem 5)“, a to bez jakékoli souvislosti. Stejně jako u ostatních jednání, která jsou obžalovanému kladena za vinu, se tak jedná o natolik široce pojatá období, která zcela znemožňují obžalovanému

jakoukoli jinou možnost obrany proti těmto nařčením. Pokud soud bere v těchto případech bez dalších důkazů za důvěryhodnou pouze výpověď poškozeného, pak bylo na místě, aby byl v průběhu řízení příbrán znalec, který by měl posoudit, zda poškozený [REDACTED] byl schopen vnímat svět okolo sebe reálně nebo jej vnímal zkrlesně. Soud však tento důkaz nepřipustil.

I v případě jednání pod bodem 3) je vina obžalovaného založena pouze na výpovědi poškozeného [REDACTED] a zprostředkovaně poškozeného [REDACTED], ačkoli u tohoto incidentu byl i obžalovaný [REDACTED], který výpověď [REDACTED] popřel. [REDACTED] ve své výpovědi do protokolu uvedl, že jej měl obžalovaný nakopnout do pravého kolene, ale v úředním záznamu z 19. 10. 2016 uvádí, že šlo o levé koleno. Dále pak ve svých výpovědích jednou uvádí, že měl nemocné levé koleno, podruhé však uvádí, že to nemocné koleno bylo to pravé. Předmětný incident se měl odehrát u Kauflandu, kde je neustálý pohyb spousty osob a také kamerový systém. Je tedy nemožné, aby si takového incidentu někdo z kolemjdoucích nevšiml, nebo aby tento incident, pokud by se odehrál, nebyl zaznamenán na kamerách. Skutečnost, že si tento poškozený vymýšlí, dokládá i jeho tvrzení, že ho v roce 2017 měli ve dvou případech znovu napadnout strážníci městské policie, což se ale ani v jednom případě neprokázalo. Tento poškozený nejdříve tvrdil, že to byli jiní městští strážníci a u hlavního líčení dne 17. 12. 2021 uvedl, že to byli obžalovaní, kteří jeli ve služebním vozidle – ti ale už v té době (v roce 2017) byli delší dobu postaveni mimo službu. [REDACTED] tedy obžalované (a další městské strážníky) opakovaně obviňoval z dalších jednání, která se však prokazatelně nestala. Důvodem těchto smyšlených útoků může být vidina možného finančního obohacení na úkor obžalovaných. Důvodem jistě mohla být i nová možnost poškozeného docházet do střediska LUMA MB pro potraviny a další potřeby, které do té doby neměl k dispozici. [REDACTED] totiž při své výpovědi u soudu uvedl, že za ním přišla paní [REDACTED] do Bondy a řekla mu, že je podané trestní oznámení na městské strážníky a snažila se ho přesvědčit, aby šel proti nim svědčit, že za to může dostat nějaké peníze. Vzhledem k tomu, že výpověď poškozeného [REDACTED] je jednoznačně osamoceným důkazem, použil soud na podporu svých závěrů výpověď poškozeného [REDACTED], který měl útok na poškozeného [REDACTED] potvrdit. Poškozený [REDACTED] uvedl, že jej měl obžalovaný kopnout do kolene, [REDACTED] však vypověděl, že obžalovaný měl „[REDACTED]“ na koleno šlápnout. Navíc poškozený [REDACTED] v protokolu o výslechu svědka identifikuje osobu, kterému měl Ukrajinec šlápnout na nohu, pouze jako [REDACTED]. Osoba poškozeného tedy nebyla ze strany [REDACTED] ztotožněna.

19. Obžalovaný dále uvedl, že v bodě 6) rozsudku je popisováno napadení poškozeného [REDACTED], které se mělo odehrát v listopadu 2015. V úředním záznamu ze dne 31. 5. 2016 [REDACTED] vypověděl, že ho měli obžalovaní napadnout 3x stejným způsobem v posledních 3 měsících (tj. v období únor až květen 2016). V protokole ze dne 8. 7. 2016 uvádí, že se vše mělo odehrát v listopadu 2015 a mělo se to stát jen jednou. U hlavního líčení pak tento poškozený uvedl, že ho měli obžalovaní napadnout 2x, bližší údaje však nebyl schopen uvést. Navíc uvedl, že si nepamatuje, kam ho obžalovaní odváželi, ačkoli se to podle něj mělo stát vícekrát na stejném místě a měl se sám z tohoto místa vrátit zpět do Bakova. Pokud by ho obžalovaní opravdu vezli minimálně 3x na stejné místo a on se pak vrátil zpátky na ubytovnu, tak by zcela jistě byl schopen určit místo, kde se vše mělo odehrát. A pokud by ho obžalovaní opravdu 10 minut oba dva kopali, pak by těžko mohl dojít sám a bos až do Bakova, aniž by musel vyhledat lékařské ošetření. Pokud by ho v takovémto stavu opravdu svezla nějaká paní autem, jak uváděl, pak by vše jistě nahlásila na policii. Uvedené jednání soud hodnotil nejen s ohledem na výpověď poškozeného [REDACTED], ale i s odkazem na výpovědi poškozených [REDACTED] a [REDACTED] a svědka [REDACTED]. Svědek [REDACTED] však ve své výpovědi jednoznačně neuvedl, že by to byli obžalovaní, kdo zmlátil poškozeného [REDACTED]. On sám nikdy neviděl, že by obžalovaný někoho uhořil. Navíc svědek [REDACTED] uvedl, že [REDACTED] byl často opilý a měl spoustu zranění, která si však způsobil sám. Dále shodně jako poškozený [REDACTED] uvedl, že [REDACTED] si často vymýšlel. Pokud jde o [REDACTED] a [REDACTED], pak ani jeden z těchto poškozených neuvedl ve vztahu k poškozenému [REDACTED] a uvedenému jednání žádné bližší

podrobnosti, pouze obecně uvedli, že obžalovaní měli poškozeného [REDAKCE] někdy napadnout. V uvedeném popisu děje lze napříč výpověďmi poškozených spatřovat určitý vzorec, který se ve všech těchto výpovědích opakuje. Poškození uvádí, že je a některé ostatní poškozené měli obžalovaní napadnout, ale nikdo z nich není schopen žádný takový útok na jiného poškozeného blíže popsat, a to nejen popisem útoku, zranění, ale ani časovým zařazením. Tento popis děje je pro poškozené nadměrně příznivý, neboť nevyžaduje, aby se poškození navzájem sladili se svými výpověďmi a vypovídali tedy shodně. V kontextu uvedeného je třeba poukázat na roli [REDAKCE] [REDAKCE]. V průběhu řízení bylo prokázáno, že [REDAKCE] byla ještě před podáním trestního oznámení [REDAKCE], u kterého byla rovněž přítomna, opakovaně řešena policejními složkami a vůči výkonným složkám měla značný despekt, což vedlo k tomu, že se paní [REDAKCE] a pan [REDAKCE] spolu s dalšími poškozenými rozhodli dva konkrétní městské strážníky existenčně zlikvidovat umělým vytvořením této kauzy. Za tím účelem paní [REDAKCE] hledala mezi lidmi bez domova někoho, kdo by jim v této věci mohl pomoci. Při této příležitosti brala lidi bez domova do restaurace, kde je hostila a přemlouvala je, aby šli svědčit proti strážníkům. Za odměnu jim slíbila, že vysoudí náhradu škody, kterou si mezi sebou rozdělí. O tomto postupu svědčí nejen výpověď [REDAKCE], ale i výpověď poškozeného [REDAKCE]. Pokud soud uvádí, že z chování poškozených nevyplývá snaha se na obžalovaných co nejvíce obohatit, pak je tento závěr zcela v rozporu s provedenými důkazy. Poškození uplatnili vůči obžalovaným značně vysoké nároky na náhradu nemajetkové újmy, kterou dále po několik let vymáhali prostřednictvím svého společného zmocněnce. Po celou dobu vedení trestního řízení se navíc poškození vysmívali ostatním strážníkům městské policie, že s nimi nic nezmohou a pokud vůči nim jakkoli legálně zasáhnou, vysoudí na nich miliony stejně jako na obžalovaných. Z výsledků poškozených a z dalších písemných podkladů vyplývá, že poškození na začátku celé kauzy uváděli spoustu informací o domnělých útocích ze strany obžalovaných, či jiných městských strážníků, ale drtivá většina z těchto domnělých útoků byla již na počátku vyvrácena. I z tohoto důvodu obhajoba navrhovala, aby soud zajistil všechny výsledky prověřování Policie ČR, které mělo být prováděno od podání trestního oznámení [REDAKCE] dne 20. 5. 2016 minimálně do zahájení trestního stíhání obžalovaných. Je totiž zřejmé, že orgány činné v trestním řízení musely prověřovat desítky ne-li stovky výpovědí svědků i poškozených, a to nejen vůči obžalovaným, ale i vůči všem ostatním strážníkům městské policie. Tento důkaz však zajištěn nebyl. O umělém vytvoření této kauzy svědčí také skutečnost, že při podání trestního oznámení měl [REDAKCE] k dispozici fotografie obou obžalovaných, které získal od paní [REDAKCE]. Všechny následné rekonice dalších poškozených za přítomnosti obžalovaných a poškozených, kteří měli tyto fotografie také k dispozici, už tedy byly pouhou formalitou.

20. V bodě 7) je popisováno jednání, které se dle soudu mělo odehrát mezi 9. 2. 2016 a 10. 2. 2016. Podle výpovědi [REDAKCE] se však tento incident měl stát ke konci roku 2015. Přesto [REDAKCE] trestní oznámení podával v únoru 2016. [REDAKCE] sice podal dne 11. 2. 2016 trestní oznámení, toto trestní oznámení však dne 12. 2. 2016 vzal zpět. Svědek [REDAKCE] potvrdil, že [REDAKCE] přišel vzít trestní oznámení zpět sám, nikdo na něj nečinil jakýkoli nátlak, vše mu bylo řádně vysvětleno a trestní oznámení chtěl stáhnout dobrovolně, neboť si zranění oka způsobil sám. Přes tuto skutečnost, a přestože dle názoru obžalovaného nelze výpověď [REDAKCE] použít jako důkaz, bere soud za prokázané, že skutečnosti uvedené v jeho trestním oznámení se zakládají na pravdě a popisovaný skutek se mezi 9. a 10. 2. 2016 stal. Na podporu tohoto názoru soud opětovně poukazuje na výpovědi dvou svědků, a to [REDAKCE] a [REDAKCE], dále jako podpůrný důkaz uvádí 3 fotografie [REDAKCE] a rozpis služeb obžalovaných. [REDAKCE] však u soudu vypověděl, že sice potkal nějakého bezdomovce s monoklem, ale to se stalo v srpnu 2016. I poté, co soud ukázal tomuto svědkovi fotografii [REDAKCE] oblečeného v zimním oblečení a demonstrativně poukázal na tuto nesrovnalost, setrval svědek na své výpovědi, že se vše odehrálo v srpnu 2016. Zároveň tento svědek u hlavního líčení uvedl, že 2-3 týdny po tomto incidentu přišla „kriminálka z Mělníka“ a vyslechli ho. Úřední záznam výpovědi tohoto svědka byl pořizen dne 17. 10. 2016. Pokud by se soudem popisované jednání skutečně odehrálo

v únoru 2016, pak by tento svědek byl vyslýchán až po 8 měsících a nikoli po několika týdnech. [REDAKCE] také vypověděl, že [REDAKCE] potkal a měl na oku monokl, stejně jako předchozí svědek ale uvedl, že se to stalo v letním období roku 2016. V okamžiku, kdy [REDAKCE] potkal [REDAKCE], nabídl mu pomoc a rovnou ho přivedl do LUMY MB, kde se ho ujala paní [REDAKCE] a společně pak podali další trestní oznámení. Toto druhé trestní oznámení ale bylo podáno dne 20. 5. 2016. Zranění oka [REDAKCE] a napadení městskými strážníky měl tomuto poškozenému dosvědčit svědek [REDAKCE]. Tento svědek však u hlavního líčení uvedl, že si na žádného [REDAKCE] nevzpomíná a neví o tom, že by měli městští strážníci někdy někoho zbít. Přestože měli obžalovaní při tomto incidentu [REDAKCE] bít po celém těle, je v trestním spise zaznamenaný pouze monokl na oku pořízený v únoru 2016.

21. K protokolu o výslechu [REDAKCE] a [REDAKCE] a jejich možnému přečtení při hlavním líčení obžalovaný opakovaně uvádí, že dle jeho názoru nelze tyto důkazy použít. Podle názoru obžalovaného již v návrhu státního zástupce mělo být podrobně odůvodněno, proč je třeba výslech těchto svědků považovat za neodkladný nebo neopakovatelný úkon a stejné odůvodnění mělo být obsaženo i v příkazu soudce, kterým povoluje úkony zasahující do práv a svobod občanů a také v protokolu o provedeném úkonu. Žádný příkaz soudce však v dané věci neexistuje. Navíc měl být soudce Okresního soudu v Mladé Boleslavi u provedení takových úkonů přítomen jako místně příslušný soudce a nepřenechat tuto povinnost jinému soudu s pouhou zdvořilou žádostí o zajištění přítomnosti jiného soudce bez bližšího zdůvodnění takového kroku. Policejní orgán se v protokolech o výslechu svědků také nesnažil důvody tohoto výslechu blíže specifikovat a určit, o jaký úkon vlastně jde.
22. Přes výše uvedené skutečnosti a zcela chybějící důkazy soud rozhodl tak, že uznal obžalovaného vinným pěti jednáními uvedenými v obžalobě. Dle názoru obžalovaného nejde pouze o nepřesné časové určení jednotlivých skutků, ale i o hodnocení hodnověrnosti výpovědí poškozených, a to v kontextu s celou situací týkající se lidí bez domova. Soud své rozhodnutí odůvodňuje mimo jiné odkazem na výpovědi svědků, kteří měli dosvědčit, že obžalovaní skutečně napadali poškozené. V této souvislosti je soudem odkazováno na výpověď [REDAKCE]. Tento svědek však u soudu uvedl, že jeho nikdo ze strážníků městské policie nenapadl a ani neviděl, že by obžalovaní, či jiní strážníci městské policie někoho napadli. [REDAKCE] nikdy se zraněním neviděl. Navíc uvedl, že přezdívky Čuk a Gek zná, ale ani jeden z obžalovaných to není. Svědek [REDAKCE] uvedl, že on sám nikdy nebyl u toho, kdy by strážníci městské policie někoho mlátili. Dále tento svědek uvedl, že u něj bydlel i poškozený [REDAKCE], přesto se mu nikdy nesvěřil s tím, že by mu strážníci městské policie něco udělali. [REDAKCE] uvedla, že jí [REDAKCE] měl říci, že [REDAKCE] měla zbít policie a že u toho měl být [REDAKCE] přítomen. Především se nikdo z těchto svědků nezmiňuje ani o jednom z obžalovaných a dále [REDAKCE] uvedl, že nikdy neviděl, že by obžalovaní, či jiní strážníci někoho napadli. [REDAKCE] výslovně uvedl, že jeho strážníci nikdy nezbili a obžalovaný jej nikdy nikam nevezl.
23. Je třeba poukázat na to, že v předmětném řízení jsou souzeni dva městští strážníci, kteří mají za sebou mnohaletou službu veřejnosti, při které odváděli vždy perfektní práci. Obžalovaný je spořádaným občanem, otcem čtyř dětí, pro kterého vždy byla služba městského strážníka posláním. Při své práci se opakovaně setkával s osobami, které byly opilé a agresivní, špinily své okolí a obtěžovaly spoluobčany natolik, že bylo nutné zasahovat. Vždy však v mezích zákona. Bohužel k uvedeným zásahům docházelo velice často a ve většině případů stále proti těm stejným osobám – poškozeným. Ti se městským strážníkům vysmívali a vyhrožovali jim, že se jim pomstí. Oba dva obžalovaní po celou dobu řízení vypovídali konstantně a jejich výpovědi se vzájemně neliší, když zcela odmítají svoji vinu. Obžalovaní měli v úmyslu prokázat svoji nevinu i výpovědí paní [REDAKCE]. Skutečnost, že se soudu nepodařila zajistit její přítomnost u hlavního líčení, nelze dávat k tíži obžalovaného. Obžalovaný žádal soud, aby uvedenou svědkyni předvolal již při minulých hlavních líčeních. Přes tuto skutečnost nebyla svědkyně zajištěna. Obžalovaný pak dále ve veřejném zasedání konaném u odvolacího soudu navrhl provést výslech svědka [REDAKCE].

strážníka městské policie, kterého ██████████ kontaktovala poté, co četla článek ohledně obžalovaných.

24. Dále obžalovaný navrhl, aby byl u Městské policie Mladá Boleslav zajištěn výpis z evidence programu POLIXIS ohledně všech výjezdů městské policie týkajících se ██████████ v období 2015-2017. Uvedený výpis by měl být zajištěn nejen ohledně poškozeného ██████████ ale i ohledně ostatních poškozených. Rovněž obžalovaný navrhl, aby byl zajištěn výpis z evidence DERIK a bylo zjištěno u policie ČR, zda některá z osob ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ které byly přítomny u rekonice dne 21. 10. 2016 jako ukazované osoby, je strážníkem Městské policie Mladá Boleslav.
25. Obžalovaný poukázal na rozhodnutí soudu v části týkající se trestu. Uvedl, že nyní napadeným rozhodnutím byl obžalovanému uložen za méně jednání a méně trestných činů trest nejprísnější a to přesto, že od zahájení trestního stíhání uplynulo téměř sedm let a od domnělého spáchání jednotlivých činů uplynulo více jak osm let. Po celou dobu je obžalovaný zbaven služby, čímž došlo i ke značnému snížení jeho příjmů. Zároveň se po celou tuto dobu chová řádně a je takto hodnocen i z pracovního hlediska. Současně soud uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat i jiné zaměstnání než ve služebním poměru, či pracovním poměru u obecní policie (například u fyzické, či právnické osoby poskytující soukromou bezpečnostní činnost), čímž obžalovanému znemožnil pracovat nadále v oboru, ve kterém se pohybuje v podstatě celý dospělý život. Trest uložený předmětným rozsudkem tak je značně nepřiměřený.
26. Obžalovaný s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byl rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi zrušen a on byl obžaloby v plném rozsahu zproštěn.
27. Z podnětu podaných odvolání krajský soud podle § 254 odst. 3 tr. řádu z hlediska vytýkaných vad přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku (vyjma výroku zprošťujícího a výroku o náhradě nemajetkové újmy, které napadeny nebyly) i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných nejsou, pokud jde o výroky o vině, důvodná. Danou věcí se odvolací soud nezabývá poprvé, když předchozí dvě rozhodnutí soudu prvního stupně byla zrušena a věc byla tomuto soudu vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Tentokrát však již okresní soud věnoval objasnění věci náležitou pozornost, v souladu s trestním řádem provedl všechny důkazy, které byly dostupné a k objasnění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, potřebné. Provedené důkazy pak také logicky, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, zhodnotil, a úvahy, kterými se přitom řídil, zcela přesvědčivě vysvětlil ve velmi pečlivě vypracovaném odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti je třeba v obecné rovině připomenout, že hodnocení důkazů je výsadním právem procesního soudu, který důkazy provádí, a odvolací soud v podstatě není oprávněn do procesu hodnocení důkazů zasahovat, neprovede-li důkazy sám, či neshledá-li v hodnotících úvahách prvního soudu nelogičnosti, jednostrannost či opomenutí podstatných z důkazů vyplývajících skutečností. V posuzovaném případě taková pochybení soudu prvního stupně zjištěna rozhodně nebyla, neboť skutkové závěry vyjádřené ve výroku o vině mají ve výsledcích provedení dokazování plnou oporu.
28. Námitky podaných odvolání jsou do značné míry jen opakováním výhrad, které obžalování uplatnili již v předchozím řízení, a s nimiž se nalézací soud v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku zcela vypořádal. Krajskému soudu tak nezbyvá než v souladu se závěry soudu nalézacího konstatovat, že okresní soud důvodně neuvěřil výpovědím obžalovaných, kteří uvedli, že se žádného z útoků, které jsou jim kladeny za vinu, nedopustili. Soud prvního stupně zcela logicky vzal za stěžejní výpovědi jednotlivých poškozených, kdy je třeba uvést, že obžalování nebyli uznáni vinnými jedním osamoceným útokem, kterého by se dopustili ve vztahu k jedné jediné osobě, ale hned několika útoky, což jednak svědčí o tom (jak o tom ostatně vypovídají nejen poškození, ale i další svědci), že se nejednalo o exces z jejich jinak řádného výkonu funkce strážníka městské policie. Jednak tato skutečnost podstatnou měrou podporuje závěr o pravdivosti výpovědí jednotlivých

poškozených, kdy i soud odvolací je ve shodě se závěry soudu prvního stupně přesvědčen, že se v případě poškozených nejednalo o nějaký „komplot“ poškozených proti Městské policii Mladá Boleslav, potažmo osobám obžalovaným, jak se snaží obžalovaní navodit. V této souvislosti lze zcela odkázat na závěry uvedené soudem prvního stupně pod bodem 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nimiž se odvolací soud plně ztotožňuje. Obdobně se soud prvního stupně řádně vypořádal i s tvrzením zejména obžalovaného [REDAKCE], že za tímto spolčením poškozených stojí [REDAKCE], která údajně měla osoby bez domova přemlouvat, aby šli svědčit proti obžalovaným s cílem vysoudit náhradu škody, o níž by se později rozdělili. Tomuto tvrzení totiž důkazy neodpovídají. Pokud obžalovaný [REDAKCE] výslovně odkazuje na výpověď poškozeného [REDAKCE], která by měla tyto okolnosti potvrzovat, pak se jedná o zjevné posunutí obsahu této výpovědi (ostatně jako v odvolání podaném obžalovaným [REDAKCE] celé řady výpovědí dalších, ohledně nichž obžalovaný buď cituje pouze okolnosti, které pro něho vyznívají příznivě, nebo přímo tyto okolnosti uvádí tak, jak nezazněly). Poškozený [REDAKCE] totiž v hlavním líčení dne 17. 12. 2021 vypověděl, že mu [REDAKCE] poradila, aby jednání obžalovaných nahlásil (nikoli, že by jej jakkoli přemlouvala), což učinil a řekl jen to, co se stalo. Ostatně i ve výpovědi v hlavním líčení dne 9. 11. 2017 tento svědek uvedl, že s ním nikdo nemluvil, co má v hlavním líčení vypovídat. Pokud jde o výpověď svědkyně [REDAKCE], ona sice okolnosti, které obžalovaný uvedl ve svém odvolání, v této výpovědi uvedla, nicméně z dané výpovědi zároveň vyplývá, že tyto okolnosti má znát pouze z doslechu od třetí osoby a dále z výpovědi této svědkyně vyplývá, že chová značnou osobní zlobu a nenávist k [REDAKCE]. Za této situace tak nelze dané výpovědi přikládat žádný význam a to i s ohledem na okolnosti, které zcela logicky popsal soud prvního stupně v bodě 80 napadeného rozsudku. Zbývá jen dodat, že ani soud druhého stupně nepřehlédl osobní profil [REDAKCE] (viz bod 51 napadeného rozsudku), nicméně s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že k jednání tak, jak jej popsal obžalovaný [REDAKCE] v podaném odvolání, nedocházelo, a činnost [REDAKCE] spočívala zejména v tom, že poskytovala prostřednictvím z.s. LUMA MB pomoc osobám nacházejícím se v tíživé životní situaci.

29. Odvolací soud se nejdříve, ostatně jak již učinil ve svém předchozím rozhodnutí dne 18. 4. 2023, musí vyjádřit k procesní použitelnosti výpovědí svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří byli v přípravném řízení vyslechnuti s ohledem na ustanovení § 158a tr. řádu. Jednotlivým výpovědím těchto svědků vždy předcházela návrh státního zástupce na účast soudce Okresního soudu v Mladé Boleslavi u těchto úkonů, který obsahoval i odůvodnění, z jakého důvodu státní zástupce úkon ve smyslu § 158a tr. řádu považuje za neodkladný a neopakovatelný. Soud se rovněž zabýval okolnostmi, z jakého důvodu a jakým procesním postupem se výslechy svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] místo příslušného soudce Okresního soudu v Mladé Boleslavi účastnil soudce Okresního soudu v Mělníku. Z důkazů založených ve spise vyplývá, že se tak stalo na základě písemného dožádání soudce Okresního soudu v Mladé Boleslavi soudci Okresního soudu v Mělníku ve smyslu § 53 trestního řádu, když výslechy svědků byly prováděny v obvodu Okresního soudu v Mělníku. V daném případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro dožádání soudce jiného soudu, a rozhodně se nejednalo o „zdvořilou žádost“, jak uvedl obžalovaný [REDAKCE], ale o zákonný postup vycházející ze zásady, že všechny orgány činné v trestním řízení vykonávají jednotlivé úkony trestního řízení ve svém obvodu zpravidla samy. Mimo svůj obvod vykonávají úkony trestního řízení jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu, nebo je-li to nezbytně třeba pro řádné posouzení věci. Ve všech ostatních případech se příslušný úkon provede dožádáním. Uplatněnou námitku je tedy možné označit za irelevantní. Stejný postoj pak je třeba přijmout i ve vztahu k další části odvolání tohoto obžalovaného, tedy že by soudce měl o své účasti u výslechu svědka v přípravném řízení ve smyslu § 158a tr. řádu rozhodnout příkazem, kterým povoluje úkony zasahující do práv a svobod občanů, a v němž by měl být tento postup odůvodněn. Role soudce při výslechu dle § 158a trestního řádu totiž spočívá toliko v tom, že dbá na zákonné provedení takového úkonu a pouze v tomto rozsahu je oprávněn do výslechu zasahovat. Jak výslovně stanoví § 158a tr. řádu, soudci nepřísluší přezkoumávat závěr státního zástupce o tom, že

úkon je podle zákona neodkladný nebo neopakovatelný, tedy není oprávněn v tomto směru vydávat jakýkoli příkaz. Odvolací soud se proto plně ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že výslechům shora jmenovaných svědků provedeným v přípravném řízení podle § 158a tr. řádu předcházela řádná návrh státního zástupce a byl dodržen i zákonný postup spočívající v účasti soudce u těchto úkonů.

30. Pro postup podle § 158a tr. řádu je nezbytné zkoumat i neodkladnost či neopakovatelnost úkonu. Podle § 160 odst. 4 trestního řádu neodkladným úkonem je takový úkon, který vzhledem k nebezpečí jeho zmaření, zničení nebo ztráty důkazu nesnese z hlediska účelu trestního řízení odkladu na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání. Neopakovatelným úkonem je poté takový úkon, který nebude možno před soudem provést. V protokolu o provedení neodkladného nebo neopakovatelného úkonu je také třeba vždy uvést, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný nebo neopakovatelný považován. Pokud tedy jde o jednotlivé výpovědi svědků, lze konstatovat následující.
31. Výpovědi svědka ██████████ z 8. 7. 2015 předcházela návrh státního zástupce ze dne 30. 6. 2016, který byl doručen soudci Okresního soudu v Mladé Boleslavi dne 1. 7. 2016. V něm státní zástupce uvedl, že poškozený ██████████ je slovenské státní příslušnosti, bezdomovec, nemá zaměstnání, stále bydlí ani žádné vazby v České republice, přičemž s ohledem na povahu skutku, osobu poškozeného a osoby podezřelých, kteří vykonávají službu strážníků v místě pohybu poškozeného, je žádoucí, aby výslech poškozeného, jehož výpověď má podle odůvodněného předpokladu rozhodující význam pro další postup ve věci a zahájení trestního stíhání, byl proveden jako neodkladný úkon, neboť hrozí, že by v budoucnu nebylo možno získat jeho procesně využitelnou výpověď, a vzhledem k tomu, že lze předpokládat, že prověřování věci může trvat delší dobu, mohlo by dojít ke ztrátě důkazní hodnoty jeho výpovědi a to i z důvodu možného ovlivnění poškozeného. Obdobné odůvodnění tohoto postupu je pak zaznamenáno i v samotném protokolu o výpovědi svědka. V této souvislosti je nutno uvést, že okolnosti uvedené v návrhu státního zástupce byly pravdivé a obavy státního zástupce, že pozdější výpověď svědka nebude možné realizovat, se rovněž posléze ukázaly jako oprávněné. Je sice zřejmé, že svědek byl do zahájení trestního stíhání pro orgány činné v trestním řízení dosažitelný, což je však skutečnost, která je nepodstatná, neboť v této době nepřicházela v úvahu jiný postup než postup podle § 158a tr. řádu, který však již byl realizován. Rovněž argument, že po zahájení trestního stíhání do skončení vyšetřování nebyl proveden pokus o vypátrání poškozeného ██████████ a jeho výslech, není rozhodný, neboť v souladu se základními zásadami trestního řízení (§ 2 odst. 11 a 12 tr. řádu) se dokazování v zásadě provádí v řízení před soudem, kdy orgány činné v přípravném trestním řízení v podstatě ve smyslu § 158 odst. 3 tr. řádu k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, pouze opatřují potřebné podklady a nezbytná vysvětlení a zajišťují stopy trestného činu. Podle § 164 odst. 1 tr. řádu policejní orgán po zahájení trestního stíhání provádí výslechy svědků pouze, jestliže se jedná o neodkladný nebo neopakovatelný úkon, nebo jde-li o výslech osoby mladší osmnácti let, osoby, o její schopnosti správně a úplně vnímat, zapamatovat si nebo reprodukovat jsou s ohledem na její psychický stav pochybnosti, nebo nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že na svědka by mohl být pro jeho výpověď vyvíjen nátlak. Jinak poškozeného a další svědky vyslechně jen tehdy, jestliže hrozí z jiného důvodu, že bude ovlivněna jejich výpověď nebo schopnost zapamatovat si rozhodné skutečnosti nebo schopnost tyto skutečnosti reprodukovat, zejména je-li pro složitost věci odůvodněn předpoklad delšího trvání vyšetřování. Podle § 164 odst. 2 tr. řádu úkony, které byly provedeny před zahájením trestního stíhání, nemusí policejní orgán opakovat, byly-li provedeny způsobem odpovídajícím ustanovením trestního řádu.
32. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že policejní orgán neměl ani po zahájení trestního stíhání obžalovaných důvod shánět a znovu vyslýchat poškozeného ██████████, když ten již byl v souladu s ustanovením § 158a tr. řádu vyslechnut jako svědek. Po podání obžaloby soud (ve snaze zajistit přítomnost svědka ██████████ u hlavního líčení) již k prvnímu ve věci nařízenému hlavnímu

líčení požádal policejní orgán, aby tohoto svědka k hlavnímu líčení předvedl. Policejní orgán však dne 30. 10. 2017 soudu sdělil, že předvedení poškozeného [REDAKCE] realizováno nebude, neboť místo jeho pobytu není známé. Soud následně začíná po svědkovi pátrat, kdy jej lustruje v centrální evidenci vězňených osob, činí dotazy na cizineckou policii a po svědkovi je provedeno pátrání v místě jeho trvalého pobytu na Slovensku. Dne 15. 11. 2017 je pak po svědkovi vyhlášeno pátrání na území České republiky, které trvalo do 23. 4. 2018 a bylo neúspěšné. Po zrušení rozsudku zdejšího soudu odvolacím soudem a po vrácení spisu soudu prvního stupně dne 30. 8. 2018 byly činěny další pokusy o vypátrání poškozeného [REDAKCE] (vyžádáno nejméně dvacet zpráv). Poslední zpráva o poškozeném pochází ze dne 19. 3. 2019 (soudu doručena dne 25. 3. 2019) a následně do 31. 12. 2019 již žádné další úkony směřující k vypátrání poškozeného [REDAKCE] a činěny nebyly a to vždy až do doby provedení změny v obsazení soudního senátu. Pokud byl poškozený [REDAKCE] dne 22. 2. 2017 policejní hlídkou umístěn v Olomouci na záchytnou stanici, stalo se tak ještě před podáním obžaloby v dané trestní věci (29. 9. 2017) a s ohledem na shora citovanou právní úpravu policejní orgán neměl zákonný důvod svědka zajistit a vyslechnout. Z přípisu policejního orgánu ze dne 21. 11. 2022 dále vyplývá, že policejní orgán poškozeného ve dnech 11. – 12. 4. 2019 prověřoval a následně ho umístil do olomoucké záchytné stanice. Dále bylo zjištěno, že dne 16. 1. 2022 byl poškozený kontrolován policejním orgánem v okrese Prostějov. Následnými dotazy k tomu bylo vypátráno, že zmíněná kontrola proběhla přímo v [REDAKCE]. Podrobnosti o této kontrole však neexistují. Dne 20. 12. 2022 poškozený [REDAKCE] zemřel.

33. Je tedy zřejmé, že od podání obžaloby až do úmrtí poškozeného (po dobu, která trvala více než pět roků) se poškozený (přestože po něm bylo soudem více či méně intenzivně v mezidobí pátráno) pouze dvakrát objevil v policejních svodkách. Pokud tedy bylo v přípravném řízení přistoupeno k výslechu poškozeného [REDAKCE] postupem podle § 158a tr. řádu, ukázal se být takto zvolený postup postupem zcela důvodným, což se následně prokázalo tím, že až na náhodné kontakty poškozeného s policií s četností jednou za několik let, byla osoba poškozeného pro orgány činné v trestním řízení osobou nedosažitelnou a tedy úkon spočívající ve výslechu tohoto svědka je možné zcela nepochybně označit úkonem neopakovatelným a to i ve světle citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2007 sp. zn. I. ÚS 375/06 s odkazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2003 sp. zn. IV. ÚS 558/02. Zároveň lze tento úkon označit i úkonem neodkladným, neboť výslechem svědka [REDAKCE] v přípravném řízení postupem podle § 158a tr. řádu (a rovněž i dalších takto v přípravném řízení vyslychaných svědků) byly v přípravném řízení shromážděny důkazy, které byly pro další průběh řízení (zejména zahájení trestního stíhání) zcela nezbytné, kdy v případě poškozených se jedná o zvlášť zranitelné oběti, jejichž výslech se má jednak provádět tak, aby nemusel být později opakován, a jednak zde nepochybně je a zejména byla dána důvodná obava ze ztráty hodnoty těchto důkazů s ohledem na možnost ovlivnění osob poškozených ze strany obžalovaných.
34. Pokud tedy v hlavním líčení konaném dne 2. 6. 2022 byl podle § 211 odst. 2 písm. a), b) tr. řádu čten protokol o výpovědi tohoto svědka z přípravného řízení, je třeba tento postup shledávat postupem zákonným, kdy jediné pochybení lze konstatovat v uvedení i písm. a) § 211 odst. 2 tr. řádu, což však nebrání tomu, aby soud výpověď poškozeného [REDAKCE] použil v dané věci jako důkaz.
35. Obdobná situace je i ohledně výpovědi svědka [REDAKCE]. Výpovědi tohoto svědka byl proveden důkaz v hlavním líčení konaném dne 16. 8. 2022 a to tak, že ve smyslu § 211 odst. 2 písm. a), b) tr. řádu byla přečtena výpověď [REDAKCE] z přípravného řízení ze dne 11. 8. 2016, která byla realizovaná dle § 158a trestního řádu. I zde lze konstatovat, že v rozhodnutí o čtení protokolu o výpovědi svědka byly nesprávně (stejně jako při čtení výpovědi svědka [REDAKCE] s odkazem na ustanovení § 211 tr. řádu uvedeny obě možnosti uvedené pod písmeny a) a b), které v druhém odstavci tohoto zákonného ustanovení trestní řád připouští. Nicméně tato okolnost nemá vliv na provedení a procesní použitelnost tohoto důkazu, pokud alespoň jedna z možností pro přečtení svědecké výpovědi byla dána. Touto možností je nepochybně ustanovení § 211 odst. 2 písm. b) tr.

řádu, neboť výpověď svědka [REDAKCE] byla v přípravném řízení realizována jako neodkladný a neopakovatelný úkon. I zde (stejně jako v případě svědka [REDAKCE]) samotnému výslechu svědka [REDAKCE] v přípravném řízení předcházela podle § 158a trestního řádu návrh státního zástupce a jeho výslechu se zúčastnila soudkyně Okresního soudu v Mladé Boleslavi. Protokol o výslechu svědka podle § 158a trestního řádu sice neobsahuje údaje, na základě jakých skutečností byl úkon za neodkladný nebo neopakovatelný považován, nicméně tyto skutečnosti jsou podrobně popsány v návrhu státního zástupce a v souladu s platnou judikaturou (viz například rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. 2. 2011 sp. zn. 5 Tdo 47/2011) pokud v protokolu o provedení neodkladného nebo neopakovatelného úkonu není uvedeno, na základě jakých skutečností lze považovat úkon za neodkladný nebo neopakovatelný, pak je nutné povahu tohoto pochybení zvažovat i z materiálního hlediska, tedy zda i přes chybějící odůvodnění existují v konkrétním případě podmínky pro provedení tohoto úkonu uvedené v § 160 odst. 4 tr. řádu. Přitom státní zástupce v návrhu na provedení tohoto úkonu za účasti soudce (viz č. l. 774) uvedl, že v případě svědka se jedná o osobu bez domova, která nemá žádné zaměstnání ani bydliště a nemá ani žádné sociální vazby. Kromě toho státní zástupce uvedl, že výpověď svědka má pro šetření a další postup ve věci včetně případného zahájení trestního stíhání důležitý význam a hrozí, že v budoucnu by nebylo možné získat jeho procesně využitelnou výpověď, neboť prověřování věci může trvat delší dobu a mohlo by dojít ke ztrátě důkazní hodnoty výpovědi svědka. I v případě výpovědi svědka [REDAKCE] tak byly podmínky pro postup podle § 158a tr. řádu splněny. Okolnosti uvedené státním zástupcem v návrhu na výslech tohoto svědka byly zcela nepochybně pravdivé a plně daný postup odůvodňovaly. Ostatně v řízení před soudem se osobu svědka [REDAKCE] přes učiněný pokus o předvedení tohoto svědka k druhého hlavnímu líčení, které bylo v dané věci nařízeno, realizovat nepodařilo, soud následně od jeho výslechu upustil. Dne 5. 9. 2019 [REDAKCE] zemřel.

36. Dalším důkazem, jehož procesní použitelností je nezbytné se zabývat, je výpověď poškozeného [REDAKCE]. Pokud jde o výpověď tohoto poškozeného ze dne 21. 10. 2016, která byla realizována v souvislosti s rekognicí provedenou téhož dne, zde soud prvního stupně dovodil procesní použitelnost tohoto důkazu a i odvolací soud se plně s tímto stanoviskem procesního soudu ztotožňuje. A rovněž ve shodě s názorem soudu prvního stupně považuje za procesně použitelnou výpověď tohoto svědka, kterou svědek učinil v hlavním líčení konaném dne 9. 11. 2017. Tato výpověď byla s ohledem na změnu v obsazení senátu soudu prvního stupně a s ohledem na skutečnost, že svědek [REDAKCE] dne 13. 12. 2018 zemřel, podle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu přečtena v hlavním líčení konaném dne 16. 8. 2022. Procesní soud v hlavním líčení konaném dne 9. 11. 2017 poškozeného [REDAKCE] (a rovněž poškozené [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]) vyslychal v nepřítomnosti obžalovaných ve smyslu § 209 tr. řádu. Pokud jde o průběh výslechu těchto svědků, pak je nezbytné konstatovat, že soud prvního stupně o výslechu jednotlivých poškozených v nepřítomnosti obžalovaných sice po formální stránce nevyhlásil usnesení ve smyslu § 209 odst. 1 tr. zákoníku, přesto je z protokolu o hlavním líčení zřejmé, že o tomto procesním postupu ve vztahu ke všem poškozeným vyslychaným v rámci tohoto hlavního líčení rozhodl v době výpovědi poškozeného [REDAKCE] na základě podnětu zmocněnkyně poškozených, na který reagoval návrhem tohoto postupu státní zástupce (daná zjištění vyplývají přímo ze zvukového záznamu hlavního líčení). V protokolu o hlavním líčení je pouze uvedeno, že svědci budou vyslechnuti v nepřítomnosti obžalovaných, přičemž je nutno dodat, že odůvodnění takového postupu protokol o hlavním líčení neobsahuje. Tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by soud nemohl výpovědi takto vyslychaných poškozených použít. V případě svědka [REDAKCE] a rovněž i svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] se jedná o poškozené, kterým byla ze strany obžalovaných způsobena poměrně závažná újma, všichni tito poškození byli obžalovanými fyzicky napadeni, poškození [REDAKCE], [REDAKCE] byli proti své vůli obžalovanými odvezeni mimo město, kde byli fyzicky napadáni a ponecháni. V této souvislosti nelze přehlédnout zcela rozdílné sociální postavení poškozených a obžalovaných, z něhož vyplývá velmi omezená již obecná možnost poškozených bránit se útokům ze strany většinové společnosti, což v daném případě je ještě umocněno tím, že obžalovaní se jednání dopustili jako strážníci městské policie, navíc opakovaně. Poškozené je proto

nezbytné považovat nejen za oběť trestného činu ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů, ale dokonce za oběť zvláště zranitelnou podle § 2 odst. 4 písm. d) uvedeného zákona, neboť se jedná o oběť trestného činu, který zahrnoval nátlak, násilí či pohružku násilím a rovněž trestného činu spáchaného pro příslušnost k jiné skupině osob, když v konkrétním případě je dáno zvýšené nebezpečí způsobení druhotné újmy takovéto oběti a to zejména s ohledem na její životní situaci, v níž se nachází. Podle § 20 odst. 1, 3 a 4 zákona o obětech trestných činů je nutné zvláště zranitelnou oběť v trestním řízení vyslýchat obzvláště citlivě a s ohledem na konkrétní okolnosti, které ji činí zvláště zranitelnou. Výslech zvláště zranitelné oběti se provádí tak, aby později nemusel být opakován, a nepřeje-li si zvláště zranitelná oběť bezprostřední vizuální kontakt s osobou podezřelou ze spáchání trestného činu nebo s osobou, proti níž se trestní řízení vede, učiní se, nebrání-li tomu závažné důvody, potřebná opatření, aby k takovému vizuálnímu kontaktu nedošlo, zejména se využívá audiovizuální techniky, je-li to technicky možné. Přitom je třeba zajistit, aby nebylo porušeno právo na obhajobu. K tomu je třeba dodat, že o výslech poškozených soudem v nepřítomnosti obžalovaných s odkazem na okolnosti uvedené shora požádala již několik dnů před konáním hlavního líčení jejich zmocněnkyně.

37. Soud prvního stupně tedy postupoval v rámci hlavního líčení konaného dne 9. 11. 2017 podle § 209 odst. 1 tr. řádu zcela právem a obžalované po dobu výslechu poškozených vykázal z jednacích síní. Jednal tak zákonným způsobem, kdy z možností, kterou trestní řád v § 209 odst. 1 tr. řádu nabízí, zvolil možnost, která způsobem ne zcela podstatným zasáhla do práva na obhajobu obžalovaných, neboť výpovědím poškozených jednak byli přítomni obhájci obžalovaných, jednak obžalovaní byli po provedení výslechu každého z poškozených předvoláni zpět do jednacích síní, kde byli písemnou formou seznámeni s výpovědí daného poškozeného a měli možnost se k ní vyjádřit. Tento postup byl uplatněn i ve vztahu k výpovědi poškozeného [REDAKCE], byť není zachycen v písemně vyhotoveném protokolu o hlavním líčení, nicméně vyplývá ze zvukového záznamu hlavního líčení, pokud si jej skutečně pečlivě vyslechneme, což odvolací soud již dříve učinil. Postup soudu prvního stupně při výslechu svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] v hlavním líčení konaném dne 9. 11. 2017 lze považovat za zákonný. A rovněž nic nelze vytknout postupu soudu prvního stupně v hlavním líčení konaném dne 8. 9. 2023, v němž podle § 211 odst. 2 písm. b) tr. řádu přečetl výpověď svědka [REDAKCE] z přípravného řízení ze dne 8. 7. 2016. I tomuto výslechu předcházel návrh státního zástupce ze dne 30. 6. 2016, který byl doručen soudci Okresního soudu v Mladé Boleslavi dne 1. 7. 2016. V něm státní zástupce uvedl, že poškozený [REDAKCE] je slovenské státní příslušnosti, bezdomovec, nemá zaměstnání, stále bydlí ani žádné vazby v České republice, přičemž s ohledem na povahu skutku, osobu poškozeného a osoby podezřelých, kteří vykonávají službu strážníků v místě pohybu poškozeného, je žádoucí, aby výslech poškozeného, jehož výpověď má podle odůvodněného předpokladu rozhodující význam pro další postup ve věci a zahájení trestního stíhání, byl proveden jako neodkladný úkon, neboť hrozí, že by v budoucnu nebylo možno získat jeho procesně využitelnou výpověď, a vzhledem k tomu, že lze předpokládat, že prověřování věci může trvat delší dobu, mohlo by dojít ke ztrátě důkazní hodnoty výpovědi svědka. A tyto okolnosti pak jsou uvedeny i v protokolu o výpovědi tohoto svědka ze dne 8. 7. 2016. V ostatním lze odkázat na stejné okolnosti, jež byly uvedeny shora ohledně výslechu svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] zemřel dne 13. 12. 2018.
38. Pokud jde o námitky obžalovaných ve vztahu k rekognicím provedených s poškozenými [REDAKCE] a [REDAKCE], odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně vyjádřené v bodě 67 napadeného rozsudku a lze tak na ně odkázat. Rovněž, námitku, že poškozený [REDAKCE] měl již v době podání trestního oznámení k dispozici fotografie obou obžalovaných a všechny následné rekognice dalších poškozených, kteří měli tyto fotografie také k dispozici, už byly pouhou formalitou, nezbyvá než odmítnout. Předně z provedeného dokazování nevyplývá, že by poškození [REDAKCE] a [REDAKCE] měli před provedenými rekognicemi k dispozici fotografie obžalovaných a dále ani poškozený [REDAKCE] nevěděl, že by měl k dispozici fotografie obou obžalovaných. Jmenovaný měl totiž k dispozici pouze fotografii obžalovaného

██████████ a to navíc ve společnosti dalších čtyř osob. A rovněž je třeba odmítnout i návrhy na zjištění, zda osoby, které se rekognicí účastnily jako figuranti, jsou či nejsou strážníky Městské policie Mladá Boleslav, neboť toto at' již kladné či záporné zjištění nemůže nic na zákonnosti provedených rekognicí s ohledem na shora uvedené závěry soudu prvního stupně změnit.

39. Ohledně jednotlivých útoků, jimiž byli obžalovaní uznáni vinnými, pak lze prakticky zcela odkázat na velmi podrobné a přesvědčivé odůvodnění soudu prvního stupně, k němuž zbývá ve vztahu k námitkám obžalovaných doplnit pouze několik poznámek. Jednak pokud jde o časové souvislosti, nelze přehlédnout, že trestní stíhání v dané věci probíhá po dobu sedmi let a během této doby byli jednotliví svědci opakovaně vyslýcháni k daným útokům. S ohledem na takto dlouhé časové období je zcela přirozené, že si poškození již nevybavují bližší data spáchání skutků a mnohdy se v těchto údajích liší. Navíc v tomto případě výpovědi činily osoby bez domova, které, jak i sami obžalovaní ve svých odvoláních zmiňují, mají snížené vnímání běhu času, a tedy i obtížnější zařazení jednotlivých událostí do časových souvislostí. To však nic nemění na podstatě skutku, o níž poškození vypovídají prakticky neměnně. Pokud jsou obžalovanými v podaných odvoláních tyto časové nesrovnalosti zmiňovány, jednak lze uvést, že obžalovaní ve svých podáních mnohdy zmiňují obsahy úředních záznamů o podání vysvětlení, jimiž důkaz proveden nebyl a jsou jako důkaz procesně nepoužitelné (viz například záznamy o podání vysvětlení poškozeného ██████████ z 19. 10. 2016 a poškozeného ██████████ z 31. 5. 2016), jednak je nezbytné některé časové údaje uvést na správnou míru. Například pokud je u poškozeného ██████████ zmíněn rok 2017, který měl údajně tento svědek uvést jako rok svého opětovného napadení strážníky městské policie, pak tento rok mu v hlavním líčení konaném dne 17. 12. 2021 do otázky předešlela sama obhájkyň obžalovaného ██████████ (viz zvukový záznam z tohoto hlavního líčení), kdy poškozený v rámci této výpovědi zejména s ohledem na dobu, která uplynula, odkázal na svoji výpověď z roku 2017, v níž o napadení z téhož roku nic nevedl. Obdobně lze rozporovat období srpna či léta 2016, které obžalovaní opakovaně zmiňují ve svých námitkách, v nichž zpochybňují výpověď poškozeného ██████████ a to s poukazem na výpovědi svědků ██████████ a ██████████. K tomuto údaji lze uvést, že se týká útoku, který se odehrál mezi 9. a 10. 2. 2016 (bod 7), což je doloženo původním trestním oznámením podaným tímto poškozeným, kdy lze jednak odkázat na logické odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 74, které možnost napadení poškozeného v tomto období vylučuje a uvádí jednotlivé svědecké výpovědi do časových souvislostí podle událostí, které se staly, a zejména lze poukázat na okolnost, že poškozený ██████████ v dané věci jako svědek vypovídal již dne 7. 7. 2016, a je tedy zcela vyloučeno, aby zranění, které v této své výpovědi zmiňuje, mu bylo obžalovanými způsobeno až poté, co tuto výpověď učinil. A rovněž je zjevné, že v době této výpovědi na sobě žádné zranění neměl. I v této souvislosti je zcela bezpředmětné bezvýhradně trvat na výslechu svědkyně ██████████ která by se měla týkat události z podzimu 2016, tedy období, které zcela nepochybně do doby spáchání dané trestné činnosti ve vztahu k poškozenému ██████████ nezasahuje. Lze se tak ztotožnit s rozhodnutím soudu prvního stupně, který návrh na provedení tohoto důkazu zamítl. A odvolací soud rovněž zamítl návrh na výslech strážníka Městské policie Mladá Boleslav ██████████, kterého měla ██████████ jako prvního kontaktovat, neboť nelze očekávat, že ve světle shora uvedeného by tento důkaz přinesl poznatky, které by měly zásadní vliv na závěr soudu o vině obžalovaných. Navíc je zřejmé, že by se jednalo o pouhé svědectví třetí osoby, která by mohla uvést pouze to, co jí měla sdělit ██████████. Zbývá dodat, že soud prvního stupně zcela správně nehodnotil obsah záznamu o osobním pohovoru s ██████████ ze dne 20. 3. 2018. I přesto, že byl tímto záznamem proveden důkaz coby listinou, totiž nelze jakkoli hodnotit obsah této výpovědi s ohledem na skutečnost, že se nejedná o výpověď svědkyně realizovanou procesně použitelným způsobem.
40. K námitkám ve vztahu ke svědecké výpovědi ██████████ uplatněným obžalovaným ██████████ lze nad rámec odůvodnění soudu prvního stupně uvést, že odvolání obžalovaného obsahuje údaje, které tento poškozený nevedl. Například, že měl poškozený jít bos z místa, kam byl obžalovanými odvezen, až do Bakova nad Jizerou. Svědek totiž uvedl, že došel pouze zpět do Mladé Boleslavi a

do Bakova nad Jizerou jel posléze autobusem. Obdobně, pokud je namítáno, že jej měla svést nějaká paní autem, pak svědek uvedl, že mu nějaká paní ukázala cestu, nikoli, že by jej někam vezla. Těchto okolností, které neodpovídají provedenému dokazování, se pak v podaném odvolání objevuje celá řada. V obecné rovině je to například tvrzení, že se po zahájení trestního stíhání poškození vysmívali ostatním strážníkům, že s nimi nic nezmohou, a pokud proti nim zasáhnou, vysoudí na nich miliony, když někteří z vyslechnutých strážníků tuto okolnost sice uvedli, ovšem nikoli ve vztahu k osobám, které jako poškození vystupují v tomto trestním řízení, ale v obecné rovině ve vztahu k bezdomovcům. Dále lze například již pouze stručně (když obsah jednotlivých výpovědí je součástí spisu) odkázat na výpověď svědka [REDACTED], ohledně něhož je v odvolání pouze uvedeno, že vypověděl, že neviděl, jak strážníci městské policie někoho napadli, ale již není dodáno, že s touto skutečností se mu několikrát „chlapi“ svěřovali, a uvedli, že je vyvezli a zmlátili. Obdobně je z výpovědi citováno, že přezdívka Čuk a Gek nepatří nikomu z obžalovaných, ovšem již není uvedeno, že svědek zároveň označil obžalovaného [REDACTED] přezdívkou Ukrajinec. Dále lze například poukázat na citaci výpovědi svědka [REDACTED] že jeho strážníci nikdy nebili a obžalovaní jej nikam nevezli, ale zároveň je pomlčeno, že tento svědek vypověděl, jak byl opakovaně strážníky městské policie vyvezen k jezu na řece Jizeře, kde byl nucen skočit do vody a plavat v řece, a že mu při tom byly zahazovány boty. Byť tedy odvolání obžalovaného [REDACTED] vyznívá v jím uváděných okolnostech poměrně přesvědčivě, je tomu tak zejména proto, že obžalovaný (oproti soudu prvního stupně) z jednotlivých důkazů cituje pouze okolnosti pro něho příznivé a provedené důkazy nehodnotí ve vzájemných souvislostech, ale pouze ve svůj prospěch.

41. K obžalovanými zdůrazněné části výpovědi svědka [REDACTED] z 8. 7. 2016, že se nikomu nesvěřoval, lze obdobně uvést, že tato výpověď rozhodně nezpochybnuje výpovědi poškozených [REDACTED] a [REDACTED] neboť z kontextu této výpovědi je zřejmé, že svědek má zjevně na mysli, že se nesvěřoval někomu kompetentnímu jednotlivá napadení řešit, když zároveň dodává, že důvodem nesvěřování se bylo, že nechtěl mít problémy (a ty mu zjevně ze strany ostatních bezdomovců nehrozily). A jako zcela bezvýznamné lze označit námitky, že poškozený [REDACTED] uvedl, že obžalovaný [REDACTED] a poškozenému [REDACTED] na koleno šlápnul (ne, že jej do kolena kopl), když tuto informaci měl svědek přímo od poškozeného [REDACTED] který svědkovi označil jak osobu obžalovaného, tak i způsob předmětného útoku (nohou obžalovaného na koleno poškozeného), a je tak zjevné, že se jedná o jeden a týž útok. Obdobně je zcela bez významu, že svědek [REDACTED] osobu poškozeného [REDACTED] označil pouze jménem [REDACTED], neboť totožnost poškozeného je z kontextu této svědecké výpovědi nepochybná. A je-li namítáno, že [REDACTED] ve svých výpovědích uvádí dva či tři skutky napadení strážníky městské policie, a předmětem trestního stíhání je útok jediný, pak nezbyvá než doplnit, že odvolací soud je plně ve shodě s názorem soudu prvního stupně vyjádřeným v bodě 77 odůvodnění napadeného rozsudku, že útoků na jednotlivé bezdomovce byla nepochybně celá řada, přičemž předmětem tohoto trestního stíhání jsou pouze útoky některé, ohledně nichž zjevně orgány činné v přípravném trestním řízení dovodily, že důkazní situace poskytuje dostatek podkladů pro trestní stíhání obžalovaných. To však neznamená, že by poškození i ve vztahu k dalším útokům, které ve svých výpovědích popisují, vypovídali nepravdivě.
42. Ani odvolací soud pak nepovažuje za nijak podstatné, pokud si svědek [REDACTED] v rámci svých výpovědí plete levé a pravé koleno, a to zejména s ohledem na skutečnost, že tato záměna se ve výpovědi svědka objevuje nejen při popisu útoku obžalovaného [REDACTED] na jeho koleno, ale rovněž i v okolnosti, které z obou kolen měl poškozený zraněné po předchozím úrazu, což je skutečnost, která nemá se souzeným dějem žádnou souvislost. Rovněž námitka obžalovaných, že by na jejich jednání, pokud by k němu skutečně došlo, musely reagovat další osoby, které se na místě nacházely, a nepochybně by zasáhly, nemůže obstát. Jednání se obžalovaní dopouštěli z pozice úřední osoby jako strážníci městské policie ve stejnokroji městské policie, a to ve vztahu k tzv. vyloučeným osobám, na které většinová společnost nenahlíží právě příznivou optikou. Za této situace by naopak bylo velmi výjimečné, pokud by některá z náhodně procházejících osob do zákroku strážníků městské policie proti bezdomovcům zasáhla, navíc za situace, že zákroky obžalovaných

proti bezdomovcům se na místě samém nevyznačovaly přílišnou brutalitou, poškození nebyli přímým fyzickým násilím nuceni nastoupit do vozidla městské policie, neboť hlavní část útoků a násilí obžalovaných proti poškozeným se odehrávala až na místech, kam byli poškození obžalovanými odvezeni, tedy bez přítomnosti třetích osob.

43. Pokud pak jde o útok pod bodem 7 a namítanou absenci modřin a otlaků zápěstí na těle poškozeného [REDAKCE], pak jednak lze uvést, že poškozený kromě podkožního krevního výronu a otoku oka jiná zranění, která by mu byla způsobena, neuváděl, a v případě úrazových změn na zápěstích poškozeného vzniklých nasazením pout lze odkázat na závěry znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, v němž znalec uvádí, že absence těchto zranění nevylučuje nasazení pout způsobem uváděným poškozeným. K tomuto skutku lze dále doplnit, pokud jde o výpověď svědka [REDAKCE], že tento svědek sice vypověděl, že si na [REDAKCE] nevzpomíná a neví, že by měli městští strážníci někoho zbít. Zároveň však uvedl, že si nevzpomíná ani na svůj výslech na Policii ČR Mělník, kde však byl prokazatelně vyslýchán dne 10. 10. 2016. A v souvislosti s touto výpovědí je zcela nezbytné uvést, že to zcela nepochybně byl právě [REDAKCE], který dne 11. 2. 2016 oznámil napadení poškozeného [REDAKCE] na policii (viz úřední záznam na č. l. 461 spisu). Je tak zřejmé, že z výpovědi tohoto svědka nelze činit žádné závěry.
44. Jak již bylo uvedeno, v dalších částech lze zcela odkázat na podrobné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se odvolací soud zcela ztotožňuje, a to mimo jiné i ohledně svědeckví, která v daném případě učinili další strážníci Městské policie Mladá Boleslav (viz bod 77 napadeného rozsudku), či ohledně záznamů o řešení jednotlivých přestupků osob bez domova (viz body 78 a 79). V této souvislosti lze zmínit, že i řada městských strážníků uvedla, že pokuty byly bezdomovcům ukládány zcela výjimečně, neboť byly stejně nevymahatelné. O tom svědčí i zprávy o pověsti jednotlivých poškozených a nelze se příliš podívat nad tím, že i přesto, že poškození nepochybně páchali spoustu přestupků, nebyly tyto incidenty, pokud nebyly řešeny uložením pokuty, zaneseny do příslušné evidence. A oproti tomu lze k námitce obžalovaného [REDAKCE] uvést, že pokud by coby strážník městské policie pokutoval poškozeného [REDAKCE] u OC Olympia v Mladé Boleslavi, jak uvádí ve své výpovědi a v podaném odvolání, pak by prohršek poškozeného byl spolu s uloženou pokutou zanesen do zprávy o chování poškozeného, která je založena na č. l. 429-430 spisu, což se nestalo. Rovněž se lze ztotožnit i s postojem soudu prvního stupně a s uváděnými důvody, na základě kterých zamítl návrhy na doplnění dokazování opatřením výsledků prověřování jiných skutků (bod 59), vypracováním znaleckého posudku k osobě poškozeného [REDAKCE] (bod 61), či výpisy z evidence POLIXIS a DERIK.
45. V neposlední řadě je nutné vyzdvihnout velmi pečlivé hodnocení výpovědi svědka [REDAKCE] soudem prvního stupně, a to nejen v rovině obecné, ale zejména ve vztahu k podmínkám, které vycházejí z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z rozhodovací činnosti jak Evropského soudu pro lidská práva, tak Ústavního soudu. V této souvislosti je možné zcela odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí pod body 73 až 75, k němuž odvolací soud nemá co dodat.
46. Na základě provedených důkazů tedy nalézací soud zjistil skutkový stav, který nevzbuzuje žádné pochybnosti, soud prvního stupně se zcela logicky vypořádal se všemi provedenými důkazy a vypořádal se i s jednotlivými námitkami obžalovaných. Zcela přílehavá je i právní kvalifikace, kterou soud prvního stupně na jednání obžalovaných použil, a kterou velmi podrobně odůvodnil pod body 83 až 94 napadeného rozsudku. Odvolací soud tak může zcela odkázat i na tyto části odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje a prakticky nemá možnost je jakkoli doplnit.
47. Krajský soud rovněž přezkoumal výroky o trestu. Soud prvního stupně správně zjistil všechny skutečnosti pro uložení druhu a výměry trestu podstatné. Jako významnou polehčující okolnost vyzdvihl dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaných, jakož i skutečnost, že s orgány činnými

v trestním řízení spolupracovali, pokud za spolupráci lze označit pouhé nevyhýbání se trestnímu stíhání. Jak rovněž zcela správně konstatoval soud prvního stupně, chování obžalovaného ■■■■■ nebylo v době, kdy se obžalovaný trestné činnosti dopustil, zcela bezproblémové. Tyto okolnosti je nezbytné hodnotit v celkovém kontextu chování obžalovaného, kdy procesní soud rovněž správně poznamenal, že v poslední době nelze chování obžalovaného ■■■■■ nic vytknout. Pokud je v odvolání tohoto obžalovaného vyzdvihnuto, že byl za svoji desetiletou službu v pozici městského strážníka v roce 2017 odměněn, nelze tuto poznámku označit jinak než za cynickou, pokud v téže době bylo proti tomuto obžalovanému vedeno toto trestní stíhání, které se nacházelo ve stádiu řízení před soudem a ve věci bylo nařízené hlavní líčení. Svědčí to ostatně i o velmi zvláštním přístupu vedení městské policie k trestné činnosti obžalovaných. A námitka obžalovaného uplatněná v tomto směru zapadá do celkového hodnocení osob obžalovaných tak, jak bylo provedeno soudem prvního stupně, kdy bylo konstatováno, že obžalovaní po celou dobu trestního stíhání neprojeví absolutně žádný náhled na své protiprávní jednání. Toto konstatování rozhodně nezasahuje do práva obžalovaných na obhajobu, jak je namítáno v podaných odvoláních, ale hodnotí jedno ze zákonných hledisek pro stanovení druhu a výměry trestu (chování pachatele po činu, snaha nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky, postoj k trestnému činu – viz § 39 odst. 1 tr. zákoníku). Soud prvního stupně pak nepřehlédl ani přitěžující okolnosti, které uvedl pod bodem 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí a správně dovodil, že pokud by trestní věc obžalovaných byla projednána v přiměřené době bez průtahů v řízení, nepochybně by v úvahu přicházelo uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Odvolací soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Byť je obžalovanými namítáno, že prvním rozsudkem vyhlášeným v dané trestní věci dne 13. 3. 2018, byly obžalovaným za situace, kdy byli uznáni vinnými všemi žalovanými skutky, uloženy podmíněné tresty odnětí svobody, pak nelze než zdůraznit, že právě z tohoto důvodu bylo dané rozhodnutí napadeno odvoláním ze strany státního zástupce, a i odvolací soud je přesvědčen, že takto původně obžalovaným uložené tresty byly nepřiměřeně mírné.

48. Nelze se však již ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že přestože přihlédl k délce trestního řízení (a z tohoto důvodu obžalovaným neukládal nepodmíněné tresty odnětí svobody), obžalovaným uložil tresty, které zejména ohledně stanovení délky zkušební doby a výměry trestu zákazu činnosti podstatnou měrou přesáhly výměry trestů tak, jak byly obžalovaným uloženy rozsudkem ze dne 21. 12. 2022. Tento závěr je nezbytné učinit přesto, že obžalovaní byli oproti tomuto rozsudku uznáni vinnými i dalším jednáním (pod bodem 6) a bylo zpřísněno i jejich jednání pod bodem 7). Takto obžalovaným uložené tresty totiž v dostatečné míře nezohledňují zejména délku trestního řízení, která sice byla částečně způsobena tím, že soud pátral po jednotlivých osobách, nicméně poměrně podstatnou část délky řízení před soudem tvoří doba, kdy ve věci nebyly činěny žádné úkony směřující k jejímu pravomocnému skončení, a která trvala od července 2019 do dubna 2021. Je tedy zřejmé, že pokud by ve věci obžalovaných bylo postupováno bez průtahů v řízení a věc byla skončena v přiměřené době, za přiměřený by s ohledem na závažnost jednání, kterého se obžalovaní dopustili, připadalo v úvahu uložení nepodmíněných trestů odnětí svobody. Odvolací soud však musel ještě více, než učinil soud prvního stupně, zohlednit délku trestního řízení, když z tohoto hlediska obžalovaným uložené tresty je nezbytné považovat za tresty nepřiměřeně přísné. Krajský soud proto podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaných zrušil napadený rozsudek ve výrocích o trestech a za podmínky § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl o uložení trestů oběma obžalovaným. Tyto tresty jako přiměřené uložil na samých dolních hranicích trestní sazby stanovené za trestný čin nejpřísněji trestný (trest byl obžalovaným ukládán za dva trestné činy, a tedy jako trest úhrnný), když ani přes průtahy v řízení neshledal za splněné podmínky, za nichž by mohl výměru trestů stanovit pod dolní hranicí zákonné trestní sazby podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku (v této souvislosti lze zmínit usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012 č. j. 7 Tdo 303/2012-134). Odvolací soud totiž nemohl pominout přitěžující okolnosti, které správně vymezil soud prvního stupně, a které znemožňují aplikovat ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud jde o délku zkušební doby podmíněného odsouzení, soud s ohledem na skutečnost, že obžalovaní vedli po celou dobu trestního řízení řádný život, dospěl k závěru, že

je na ně možné působit zkušební dobou kratšího trvání, kterou u obžalovaného ■■■■■ stanovil v délce odpovídající výměře uloženého trestu, u obžalovaného ■■■■■ pak musel přihlídnout, že tento obžalovaný se oproti obžalovanému ■■■■■ dopustil i jednání pod bodem 3) rozsudku a jeho jednání se vůči poškozeným vyznačovalo větší agresivitou. Jako přiměřenou proto soud stanovil zkušební dobu v trvání 3 let a šesti měsíců. Obžalovaní se jednání dopustili jako úřední osoby v souvislosti s výkonem jejich funkce strážníka obecní policie, jejich úkolem bylo dbát na dodržování zákonů a veřejného pořádku, což zcela zásadním způsobem porušili a sami se dopouštěli trestné činnosti. Je zcela nepřipustné, aby nadále setrvali v pozici veřejné osoby, která má dbát na dodržování zákonů. Zcela na místě je obžalovaným výkon takové činnosti zakázat. Soud proto obžalovaným uložil trest zákazu činnosti, a to zhruba ve třetině zákonné trestní sazby. Výměru trestu u jednotlivých obžalovaných odstupňoval ze stejných důvodů, jako při stanovení zkušební doby. Oproti soudu prvního stupně odvolací soud trest zákazu činnosti vymezil úžeji a nezahrnul do něho i bezpečnostní činnost vykonávanou mimo veřejnou správu. V opačné případě by totiž takovýto postih obžalovaných byl postihem nepřiměřeně přísným a obžalovaným by znemožnil dosahovat příjmů a zabezpečovat tak své potřeby v oblasti, v níž mají mnohaletou praxi.

49. Odvolací soud nepřezkoumával výrok o náhradě nemajetkové újmy, jímž byl poškozený ■■■■■ odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, ani výrok, jímž byli oba obžalovaní obžaloby částečně zproštěni, neboť proti těmto výrokům podaná odvolání nesměřovala (§ 254 odst. 1 tr. řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další **řádný** opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 28. listopadu 2023

JUDr. Jitka Sochorová v.r.
předsedkyně senátu